

FRAM FOR PARTIET

JUNI/79

Vandreleir, det
er morsamt, gut!

Bli med på leir i år, du også!

Innhold:

Hvorfor starta vi dagsavisa?	s. 2	Svar til Marit og arbeider	s. 8
KK, RV, 21/8, Sommerleir	s. 3	Tanker etter generalfor-	
Kritikk av 1.mai-arbeidet	s. 4	samlinga i DNS,våren-79	s. 9
Situasjonen i Oslo-partiet	s. 6	Bli kommisjonær for forlaget	
		Oktober!	s.12

KK - kampanja:

HVORFOR STARTA VI DAGSAVISA?

Da vi skulle starte dagsavisa, diskuterte vi hvorfor vi trengte den; Avisas skulle være en kollektiv organisator. Den skulle fylke folk rundt viktige kamp - saker. Hjelp fram tariffaksjoner, mobilisere til støtte for arbeidere i kamp. KOMme fram med sannheten der NRK og borgerpressen løy. Avsløre åssen kapitalismen fungerer. Vise hvordan sosialimperialismen forbereder krig. Propaganderer for partiet og revolusjonen.

Det var lite plass for alt stoff om burde komme inn da det var to nummer i uka. Vi trengte mer plass til de lokale kampsakene rundt om i landet. Vi visste hvor bra det var å kunne selge ei avis som kommenterte ting som nylig var skjedd. - for det hadde vi bittert savna gang på gang.

Vi samla inn penger, vi ga så det svei, og mange, mange kamerater og venner av avisa har gjort en stor innsats for avisa hver bidige dag i de to åra som har gått. Vi er blitt vant til avisa - tar den kanskje som en selvfølge. Hvor stor betydning den har, merker vi kanskje best den dagen vi ikke har den mer.

Selsagt må den bli bedre.

Avisa er for svak når det gjelder dekning av arbeidsfolks saker. Det er gjort tiltak for å bedre dette (onsdags-nr.) - men det står en god del igjen. Dette er noe av hindringa for å verve mange abonnenter blant arbeidsfolk. Et hinder er det også at mange arbeidsfolk ikke ser avisa på arbeidsplassen - enda det er kamerater der som godt kunne ha ologt den. Disse sakene går det an å gjøre noe med.

Avisas distribusjon er for svak, dvs. det er for få partiløse avisvenner som deltar i spredninga. Dette betyr at partimedlemmene blir veldig belasta. Det koster en god del å gjøre noe med dette, men vi vil tjene på det på lengre sikt.

Joen kamerater mener at dagsavisa koster oss for mye arbeid. Dette kan vi diskutere etter den /10. En sånn diskusjon nå er helt uinteressant - hvis vi går konkurs. Det det dreier seg om nå, er å redde dagsavisa. Og den er det verdt å slåss for.

Hva trengs i Oslo?

Det trengs mer penger. Vi mener at dette ikke er det viktigste problemet, selv om det er svært viktig. Det trengs at vi i Oslo selger en god del flere aviser i uka. Dette er det nest viktigste, for løssalg betyr mer penger, og framforalt - muligheten for flere abonnenter. Men det viktigste: Det trengs abonnenter.

Når oppgjørets time kommer, så er det abonentene som er det viktigste grunnlaget som avgjørelsen blir tatt på. For abonnenter er det samme som penger i banken, det er pluss i budsjettet. Derfor må vi i Oslo finne ut åssen vi skal verve abonnenter. Dette må vi prioritere høyest nå.

Kan vi klare det?

Det er mange "hvis" er. Det er ingen grunn til å underslå at det vil koste mye, vi må prioritere strengt og bruke mange og sterke kamerater. Avdelingene har nå fått målsettinger som gjelder perioden 1.juni til 1.juli. Vi trenger abo-

nneter etter dette også. Men fram til 1. juli trenger vi en hel haug.

Hvor finner vi abonnentene?

Erfaringene våre går til nå ut på at vi verver folk som vi kjenner en del fra før. Det kan høres ut som en selvfølge, men er det ikke. Og her appellerer vi til de fleste kameratene: Se deg rundt i avdeling di; Er det hos deg som hos de fleste andre: En god del kamerater har "hovedoppgave utafor". De er travle, og gjør lite for avdelinga. En er sjuk. 2 har familieproblemer og føler seg lite tess. Styret prøver å få alt til å henge sammen 4 medlemmer har 2-3 "småoppgaver" som tilsdammen tar mye tid. 2 stykker selger avisa så godt de kan. Så får avdelinga ei kvote på f.eks. 8 abonnenter. Trur du at de to "KK-heltene" kan klare å verve de 8 abonnentene aleine i juni? Det kan jo hende - men vi er nå aldels ikke sikre på det. Vi trur absolutt at nesten alle kameratene må verve en abonnent. Det er selvfølgelig en kategori medlemmer som ikke skal ha noe med KK å gjøre. men bortsett fra det: Forskjellige kamerater kjenner forskjellige folk, de jobber på ulike arbeidsplasser og har ulike bekjentskap. Det er nødvendig at også disse kameratene kilder tømmes - ikke bare de to kameratene kilder! Derfor appellerer vi til kameratene i Oslo - både lokale og sentrale - høy og lav - KK-aktivist og kamerater med "hovedoppgave utafor" - om å diskutere med sine bekjente. Avisa er verdt å slåss for!

"Look to Oslo."

For tida ser nok det øvrige landet surt på oss. De klarer målsettingene sine, og det ville være for jævlig om vi la ned avisa - for dem. Abonnementstallet i Oslo er en så stor andel av hele landet at Oslos resultater er helt avgjørende.

Vi har vanskeligheter, det er klart. Men Oslo er en stor del av hele partiet, vi har mye bra krefter å ta av hvis kreftene blir mobilisert

til innsats. Det har vi vist gang på gang. Vi hadde en stor del av era for at avisa blei redda fra umiddelbar konkurs ved årsskiftet. Nå vil vi ta oppgava med å verve abonnenter. Men det krever at vi stort sett bare jobber med det i juni! Og at mange flere jobber med det!

DS

KK, RV, 21/8, S-leir.

DS har diskutert forholdet mellom disse oppgavene og vi har kommet fram til at det ikke lønner seg å tru på mirakler. Dette er ikke flåseri, men antyder at vi må vurdere realistisk de kreftene vi har. Vi har vedtatt følgende prioritering for avdelingene i Oslo:

1. Kameratene innafor helse- og sosial-sektoren skal ha valget som hovedoppgave fra nå. KK som underordna oppgave hele perioden. Fordi: Det har vært drivi en del bra arbeid i denne sektoren over en tid. Situasjonen her vil bli sentral i kommunevalgkampen. Vi er interessert i å høyne nivået på dette arbeidet.

2. Boliglaga skal ha KK som hovedoppgave fra nå og til 1/10. Valget som underordna oppgave hele tida (ett unntak).

Fordi: Det er boliglaga som bærer hovedtyngden av KK-arbeidet. Vi trur at for å klare KK, må dette prioriteres steinhardt for mange folk over en lengre periode. Det må her drives et minimum av RV-propaganda. RU har valget som hovedoppgave fra nå, og disse må og kan trekkes med i grupper. I boliglaga må det være en sterk RV-ansvarlig.

* Unntak fra prioriteringa av KK på topp:

I tida 1. til 17. september skal boliglaga ha RV som hovedoppgave. Det betyr en intensiv verving av stemmer, døraksjoner etter lister.

Disse må forberedes godt for at tida kan utnyttas best mulig. RV-stand skal holdes lokalt de to siste lørdagene før valget.

3. De øvrige avdelingene følger SKs plan, nemlig: KK som hovedoppgave fram til sommeren. (Med unntak av de arbeidsplasslaga som har spesielle viktige faglige saker å ta seg av). Etter ferien: RV som hovedoppgave og KK som nr. 2.

Fordi: Særlig på større arbeidsplasser er det abonnenter å hente, og det er RV-stemmer å verve. Arbeidsplasslaga har mye mindre med det daglige KK-arbeidet å gjøre enn boliglaga, og bør hakrefter til å følge SKs plan.

På sommerleirene er det viktige diskusjoner, og vi lærer mye. Viktig å dra dit. Men hvis mobilisering til sommerleir kommer i veien for abonnementsverving, så prioriterer vi abonnementsverving.

Når det gjelder 21.august, mener vi at det er viktig at det kommer mye folk i toget. Hvis foreleggrunlaget ligner det som er foreslått i mai-TF, så er det også grunnlag for å få mye folk dit. Men vi mener at det er grenser for hvor mange "lister" folk skal gå med samtidig, så vi vil ikke lage noe underskrifts opplegg for 21.august i år.

Forholdet til KK-organisasjonen:

Vi mener at UDS-styrer og boliglag skal prioritere abonnementsverving over bygging av KK-organisasjon. Det er fordi: Vi har sett at det tar ganske mye tid å diskutere og streve for å få flere/sterkere folk lokalt som skal lede KK-fronten. Vi er veldig redde for at tida renner bort til dette strevet. Hvis strev med å finne ledere til lokal KK-front betyr nokså mye diskusjon og møter, så er dette en gæren prioritering av kameratenes tid. Bruk tida til å få opp tempoet i abonnementsvervinga. Det er nå vi laget budsjettet for KK som dagsavis etter 1/10!

KRITIKK AV 1.MAI-ARBEIDET.

Det er en gammel sannhet i den progressive bevegelsen at det eneste middelet arbeiderklassen har for å bekjempe kapitalismen, det er å organisere seg. AKP(m-l) har derfor blitt oppretta som den høyeste form for proletariatets klasseorganisasjon, som proletariatets organiserte fortropp, en generalstab for all kamp som blir ført av proletariatet. M-L-bevegelsen har også blitt holdt fram i den norske arbeiderklassen for sine fine tradisjoner i organisasjonsarbeidet. Organisasjon av aksjoner, løpeseddelaksjoner i gang dagen etter en streik for eks. militante demonstrasjoner. Ja, folk kan sjøl sikkert ramse opp en masse fine, konkrete eksempler på utmerka organisasjonsarbeid i vår historie. Borgera har fått grå hår i hue av kommunistene som er "overalt", "dukker opp overalt hvor noe skjer" osv.

I forbindelse med oppsummeringa av 1.maiarbeidet i vår avdeling har flere kamerater begynt å stille spørsmål om vi har vært flinke nok til å holde dette i hevd. Vi er sjøl ganske godt fornøyd med vårt eget 1.mai-arbeid. Avdelinga diskuterte i forholdsvis god tid innrettinga på 1.mai-arbeidet, og mobiliseringsgrupper blei danna. I disse diskuterte vi et sånt spørsmål som motsigelsen mellom det på den ene sidaå få til et mest mulig levende demokrati i fronten (valg av ledelse, parolediskusjoner og vedtak), opp i mot at fronten har kort levetid og driver en intens virksomhet i den tida den driver på. At vi løste denne motsigelsen gjorde at vi blei i stand til å innrette arbeidet vårt å lage en plan. Hvor mye vekt skulle vi legge på å diskutere hovedparolene for eks? Vi la opp en plan for hele 1.mai-arbeidet, hovedparole-diskusjon og lokale paroler, propaganda, organisering av en 1.mai-

DS.

fest, frokoster, innspurtskampanje, program for dagen osv. Vi la stor vekt på å gjennomføre det vi hadde vedtatt på en mest mulig helstøpt måte. Vi sørga for å sikre at oppgaver som for eks. parolemalning blei sikra i god tid før dagen. Vi greidde, fordi vi hadde ei riktig politisk linje, samt at vi tok alvorlig på å organisere arbeidet, fordele oppgaver og sikre gjennomføringa, å oppnå framgang i mobiliseringa.

Hvordan blei detsentrale opplegg- et gjennomført? Vi har i friskt minnehvordan DS glemte å vende om kalenderen etter februar i fjor, og 1.mai kom som julekvelden på kjerringa. I år var dette retta på, men likevel var det en masse lokalkomiteer som ikke blei danna før etter påske! Da var det 14 dager igjen til dagen, og det var forlenget avgjort hovedparolene blant annet. Av kamerater som satt i den sentrale komiteen fikk vi høre at noen få ildsjeler satt og malte hovedparoler de to siste nettene før 1.mai. Alt holdt på å skjære seg, Det var blant annet en masse folk som ikke dukka opp der dem skulle. På 1.mai-frokosten kom ett par fortvila stakkarer opp for å hjelpe til med rigging av utstyr på Grønlands torg."Hvis ikke vi stilte, ville det ikke bli noe arrangement", blei det stressa i en lett desperat tone.

"Ta et fast grep", sier Mao. Man kan vel muligens diskutere hvorvidt uttrykket "grep" i det hele tatt har noen berettigelse her, men okkesom, fast er det ihvertfall ikke. Ett lite eksempel til: Tidligere om åra har avdelingene fått fordelt distrikter til å henge opp plakater i, og tidsfrister for når dette skal være gjort, første og andre omgang. I år har ikke noe slikt direktiv blitt gitt, laget vårt har i allefall ikke fått noe. Vi måtte velge et vilkårlig distrikt i byen, og klinte det ettertrykkelig ned. Men resultatet i byen som helhet var sørgelig. Dette måda skyldes at DS i byen ikke har ett skikkelig grep om situasjonen

i byen. Vi har organisert så mange 1.mai-tog og andre demonstrasjoner i denne byen nå at slik amatørisme ikke burde forekomme.

Dette er ingen fullkommen kritikk, jeg har ikke forsøkt å analysere hva årsaken som ligger bak er. Men jeg prøver å gjøre oppmerksom på tegn i tida. Hvorfor gikk an - tallet demonstranter så veldig ned i Oslo i forhold til resten av landet? Har DS oppsummert dette skilleig? Hva er synet deres på dette?

Inntrykket mitt er at partiet i Oslo jobber trått på en rekke saker. Lite blir gjort i det anti-imperialistiske arbeidet, aksjoner er en sjeldenhet, mange av demonstrasjonene som blir arrangert er "subbe-marsjer" av ekstremt døvt kaliber, hvor den viktigste sida i hovedsak er å treffe gamle kjente. Ungdomsforbundet får beskjedom at de ikke kan få noen hjelp fra Oslo partiet i året som kommer. Studentene må ha hjelp med kjøttvekta ved hvert årsmøte i DNS. På sommerleire er masse ting og personer ikke sikra på forhånd. Denne mismodige lista kunne sikkert vært lengre. Jeg skriver ikke dette for å spre mismot, men faktum er at mange partimedlemmer lurar på slike

saker. Hva har DS tenkt å gjøre for å snu denne situasjonen? Hva må gjøres for å gjøre ett gjennombrudd på ett eller annet område?

Vennligst kom med ideer!

Arbeider.

Situasjonen i Oslo-partiet.

I det siste har jeg fått inntrykk av at det er en del kamerater som er gått litt "trøtt" og er lite entusiastiske. Dette er et subjektivt inntrykk, men jeg mener vi trenger en diskusjon om hvorfor det er sånn og hva vi kan gjøre for å hjelpe hverandre til å få mer pågangsmot igjen.

Sammen med liten entusiasme har en del kamerater familieproblemer de ikke klarer å løse. Eller de har sterkt ønske om å skifte jobb eller engasjere seg i saker de er spesielt opptatt av eller utvikle evner de har. Det vil alltid være motsigelser mellom personlige ønsker og hva som tjener kollektivet. Og vi trenger en riktig måte å behandle denne motsigelsen på.

Kollektivet / personen

I artikkelen "Om å rette på feilaktige ideer i partiet" beskriver Maoi 1929 at det var stadig flere folk som ønska å bli flytta fra arbeidet i den røde hæren og over i lokalt arbeid. Mao underslår ikke at individualismen som kommer til uttrykk i hæren er et uttrykk for gjenspeiling av borgerlige ideer utenfor partiet. Men han sier også at når det gjelder de som ønsker å gå ut av hæren at årsaken ikke helt og holdent ligger hos den enkelte. Det skyldes også levekårene i Røde hæren, at soldatene er utmatta etter hard

kamp og at ledelsen ikke tar seg av problemene, fordeler arbeidet eller håndhever disiplinen som de skal. Om metoder for å rette opp at så mange vil ut av hæren sier Mao at for det første må de stykke skoleringa for å overvinne individualismen ideologisk. Samtidig må partiet ta grep om å rette på de dårlige forholda og løse problemene i røde hæren. Også når det gjelder andre feilaktige ideer i hæren som for eks. når noen ser bort fra objektive og subjektive vilkår og bare vil gjøre store ting og ikke vil gjøre grundig arbeid blant massene, understreker Mao hele tida betydninga av å styrke skoleringa for å utrydde feilaktige ideer og lære folk en vitenskapelig måte å jobbe på.

Før var vi ganske firkanta i behandlinga av motsigelsen mellom kollektive og personlige interesser. Personlige ønsker blei ofte raskt stempla som borgerlige ideer. Vi hadde lett for å glemme at personlige ønsker også er en del av virkeligheten, og må tas hensyn til. Dette har nok gjort en del skade.

Men i dag har jeg inntrykk av at vi gjør en del overslag når vi skal korrigere dette. Vi har tendens til å bare forstå verandrer og tenke at siden folk ikke har fått gjort som de ville før, må de få sjansen nå - særlig hvis folk er nedkjørt.

Jeg har sett flere eksempler på

at kamerater har begynt med saker dem har hatt lyst til, men ikke dermed blitt entusiastiske i det politiske arbeidet for det. Jeg tror det er viktig å ikke glemme at det er klassekamp i partiet, men at vi må ta utgangspunkt i at forskjellige folk har forskjellige utgangspunkt og står på forskjellige nivå.

Noen grunner.

Hva er grunnen til at en del kamerater er lite entusiastiske i dag? Dette er noen grunner tror jeg

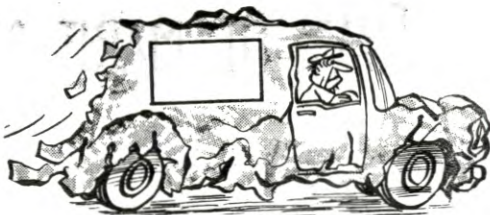
- Vi har hatt idealistiske forestillinger om hvor mye vi kunne oppnå på kort tid, vi har i alt for liten grad tatt utgangspunkt i virkeligheten. Dermed er vi blitt skuffa.

- Vi har spredd kreftene og tatt på oss flere oppgaver enn vi kunne greie å gjøre ordentlig. Dette har ført til at vi har brukt mye krefter på å gjøre oppgaver i stedet for å mobilisere andre til å bruke kreftene sine. Dermed har vi slitt mye, men synes kanskje ikke slitet står i forhold til resultatet.

- Vi har hatt for lite diskusjoner om politikk, og synes vi lærer for lite i avdelinga.

- Mange kamerater driver for lite studier av teori. Når vi samtidig har mye å gjøre, blir vi lett tappa for krefter og blir utmatta politisk.

- Mange kamerater har såkalt oppgave utafor avdelinga, og har ingen oppgave i massearbeidet på stedet. Dette fører til at de kameratene ikke får være med på å se resultatene av det arbeidet vi driver, og også at en del avdelinger rår over lite krefter.

Hva må til for å få opp entusiasmen?

Vi må finne ut hvorfor folk går trøtt. Alle folk, uansett oppgaver i eller utenfor avdelinga, må ha en oppgave i massearbeidet. Denne oppgava og de målsettinger man stiller må sjølsagt tilpasses det man ellers har å gjøre. Folk bør i størst mulig grad ha samme oppgave over tid, slik at man kan få gjort noe skikkelig.

Vi må studere teorien mer enn om hvordan vi skal løse de nærmeste oppgavene. Den diskusjonen som er satt igang om militærspørsmål og oppfordring til å diskutere for eks. Kine er en bra begynnelse. Men vi er mange som har vanskeligheter med å studere, og derfor trengs det mere hjelp og målsettinger, for eks. tilsvarende det som ble gjort da Bind V ble lansert og studert.

Det må bli trukket fram gode og dårlige erfaringer fra hva avdelinger har gjort når kamerater blir nedfor og går "trøtt". Eller hva avdelinga gjør for å hindre at kamerater blir det.

Det som bekymrer meg litt er at entusiasmen blir mindre uten at vi egentlig greier å snu denne utviklinga. Hva mener DS? Er dette bare noe jeg tror, eller er det en tendens? Hva mener evt. DS'skal gjøres?

Marit.

SVAR TIL MARIT OG ARBEIDER.

Vi svarer til begge to her, for innlegga er beslekta.

Dette svaret er skrivi av Arnt på oppdrag fra DS, og er ikke diskutert endelig i DS. Svaret prøver ikke å lage noen helhetlig analyse av problemene, men tar opp noen viktige problemer.

"Fra det ene, til det andre."

Vi har oppfatta situasjonen sånn: Partiet i Oslo har hatt et hardt år. Vi begynte begeistra på årsplanen hvor kampen mot krisa var hovedopp-gava. Etterlengta oppgave - "fram for den lokale kampen". Men så kom krisa i partiøkonomien for dagen, og planene måtte snus opp/ned. partimedlemmene i Oslo gjorde en kjempeinnsats for å skrape sammen penger - og overoppfylte målsett - inga svært tidlig. Men det var ikke nok - KK trengte flere aviser solgt, mere penger og flere abonnenter. Uten å ha oppnådd så veldig mye i KK-arbeidet, måtte vi kaste oss over 1.mai. Og gikk tilbake. Så går vi løs på KK igjen- deretter på valget. Mye av problemene har vært (og er) at avdelingene blir kasta fra en oppgave til en annen. Det blir lite ro, liten plan, lite merkbare resultater. Dette virker demoraliserende. Det er ikke alle avdelinger som merker dette som et stort problem, men mange gjør det, eller de er ikke klar over hvorfor det går trått.

"I avdeling er vi mange, men få."

I tillegg kommer noe helt spesielt for Oslo: de ledende kameratene leder ikke avdelingene. Misforstå ikke - vi mener at våre avdelingsformenn er veldig bra kamerater. De skal få alt til å gå i hop. Uansett om DS eller SK roter med planene sine, så skal liksom avdelingsformannen stå til rette både overfor

DS og overfor medlemmene. Dessuten rår ofte avdelingsstyret bare over 40% eller 30% av avdelingene, fordi så mange har "hovedoppgave utafor", som Marit korrekt peker på. Det har vært et langvarig avvik fra ledende hold, at avdelingsledelsene er blitt "tatt" til sentrale oppgaver. Dette har betydd mye utskiftninger av de lokale ledelsene lite ro, lite opplagra erfaringer. Ofte har en avdeingsformann blitt "tatt" nettopp fordi han/hun har vist seg som en dyktig avdelingsformann.....Vi har ikke noe valg:

Vi er nødt til å snu denne holdninga. Det er ikke gjort over natta. Men vi kan stille dette som en helt nødvendig og riktig oppgave - og kjempe for den. Men vi er også nødt til å endre oppfatninga av hva det er å ha "hovedoppgave utafor". Arbeidet i div. utvalg og styrer må legges til rette sånn at det går an å gjøre en god jobb lokalt, samtidig som en deltar i en del andre saker. Vi i DS diskuterer dette mye, og har gjort noen tiltak for å overføre folk til lokal ledelse. Sentralt har diskutert dette. Og hele Oslo partiet må mobiliseres for å løse denne oppgava. - Vi mener at det virker demoraliserende på mange medlemmer når mange ledende kamerater i avdelingene egentlig ikke er med i avdelingens liv og arbeid. Den lokale ledelsen må styrkes!

"Ikke godt nok organisert."

Vi er fortsatt ikke organisert etter de behova som stilles. Vi gjorde et stort framskritt da vi organiserte underdistriktstyrer. Vi tok rotta på mye anarki i organiseringa. Men denne diskusjonen er slett ikke ferdig. Et vanlig problem for UDSene er at de må lede både boligarbeidet med alt

det innebærer, og ofte flere faglige bransjer. Det skal ganske mye til å klare det. Det er problemer med sentralismen. For eks. fordeler jern-laga seg på mange UDSer. Vi mener det faglige arbeidet tar skade av dette, og også boliglaga. Vi har derfor vedtatt å starte eksperimenter med UDSer for spesielle bransjer. Dette er godkjent av sentralt. Vi har mange og store muligheter i det faglige arbeidet som vi til nå ikke har klart å utnytte. Vi veit at kamerater på arbeidsplassene ikke har ledelse på sitt felt, og at de synes at dette er et stort problem. Med sterke ledelser for bransje-UDSer på de viktigste områdene, er vi sikre på at det faglige arbeidet vil gå veldig framover. Vi er sikre på at boligkampen vil tjene på at vil lager UDS av bare boliglag.

Vårt faglige arbeid i Oslo er totalt sett veldig dårlig. Det er en viktig svakhet for et kommunistisk parti. Her er vi nødt til å komme mer på høyden raskt.

"Det viktigste er å være god til å lære".

Dette har Mao oppsummert, og betydninga av disse orda må vi ikke glemme når vi sitter i ei avdeling hvor det ikke går så bra. Vårt parti er det eneste partiet i Norge som hele tida lærer, vi lærer mer om sikkerhetsarbeid. Vi revurderer vårt syn på viktige spørsmål i militærpolitikken sånn at det kan bli mer mulig å slå sosialimperialismen. Vi lærer hvordan det er å drive ei dags avis. Vi lærer at et kommunistisk parti må ha massebasis for å leve. Vi lærer at sosialistiske land må gjøre feil de også, og at vi må lage en sosialisme som er skreddersydd for Norge. Vi lærer heletida. At det er en del problemer nå, med mange oppgaver osv, det går det an å gjøre noe med. Det går an å gjøre noe med

organiseringa, og det går an å styrke ledelsene lokalt etterhvert. Er det noen som har lyst til å skrive meninga si om disse sakene til oss?

Hilsen Arnt, for DS.

TANKER ETTER
GENERALFOR-
SAMLINGA I
DNS, VÅREN 79.

Nå vant igjen Rød Front valget i DNS og bra er det, bortsett fra at de neppe hadde vunnet foruten direktivet om å skaffe klipp. Jeg har noen kommentarer til det fordi jeg mener det dreier seg om mer enn tre klipp og 500 RF-stemmer. RF i DNS er ikke representativ for styrkeforholdet blant studentene. Progressive studenter sliter følt på Blindern kreftene konsentreres mye om DNS (trur eg) mens studentpolitikken som arbeidet i Norsk Studentunion og studenttinget, prioriteres ned grunnet for lite styrke (trur eg igjen). Resultatet av dette er at, på tross av seier i DNS, at sos.gras og DKSF delvis framstår som de sterkeste studentbaserte politiske gruppene på universitetet. DKSF er greitt nok stein reaksjonære, saker er at de ikke er aleine om det. Som Harald M' sa i presentasjonstalen sin av RF-styret: alliansen sosialistisk gras er tufta på en ting; nemlig anti-kommunisme og AKP-hets. Innlegga til Solheim, Kjønn osv. viset at sos.gras har vikla en bevisst politisk strategi som primært er anti-kommunistisk, sekundært ikler seg en del opportunistiske røde og /

eller populistiske frakker. Det er skremmende fakta at det her er politikk som vinner gjenklang på Blindern - den kan ikke avfeies av argumenter som typen: "høyrevind er SV-propaganda". At sos.gras kan samle 350 stemmer på reinspikka anti-kommunisme betyr etter mitt kjønn at de har tilegna seg et visst grep om det som rører seg oppi hue på en del studenter. RF har ikke noe til -svarende grep om det her. M sa videre at RF i motsetning til sos.gras hadde evnen til å gripe aktuelle sakersom streiker, anti fascisme, anti-imperialisme. Åre være RF for det, bra og nødvendig. Sos.gras sin aktuelle kampsak derimot er anti-kommunisme, de slår konsekvent den veien på alle saker. Resultatet er at RF faktisk står aleine igjen som konsekvente anti-imperialister, anti-fascister og streikestøtt-ere.

Mens RF kjører gode møter og sterke innledere på saker som Eritrea, Kampuchea, rasisme, osv. for 300 tilhørere hver fredag, så har jeg inntrykk av at sos.gras driver buskagitasjon med Stalin, Ungarn, Deng og Chile osv. for 10 000 studenter hver dag på Blindern, Intellektuelle sandkassepolitikere, som får lov til å dominere fagdebatten på Blindern, svinger seg opp på populære kampsaker - men alltid med riset bak speilet: fordekt anti-kommunisme av typen: "bli med på traffikkaksjonen, men husk samtidig på Pol Pots massemyrderier". Er dette aktuelle saker som RF bør evne å gripe?

Sjøl om sos.gras driver vulgær-agitasjon av verste sort, mener jeg det er livsfarlig om vi til-later oss å ignorere det. Det virker nesten som om vi har en tendens til å lukke øya, slik som vi litt for kontakt avfeier alt preik om høyrevind, driter i å gå i DNS, legger opp til å

unngå vanskelige temaer som Chile og Stalin (er det ikke noe i dette?). Hvis det er noen slik unnfalldenhet, så skærer ihvert -fall anti-kommunistene i sos.gras poeng på det. Hva skjer når RF fremmer resolusjonsforslag som pånytt fordømmer Vietnams aggresjon og invasjon; Jo, vel -kjente hakk i plata til sos.gras om Pol Pot, Stalin, Estland og Litauen osv. La gå at det er vulgært, men saken er at der tross alt er reelle motsigelser og at noen ganger vinner det på det(jfr. resolusjon om Chile og fordømmelsen av Kinas inva-sjon i Vietnam). Resultatene kan bli verken mer eller mindre enn katastrofale: sos.gras.led-elsen klarer å få mange ærlige studenter til å være stemmekveg for sosialimperialistiske reso-lusjoner. Taktikken deres er å utnytte svakhet hos oss(ingen åpen diskusjon på Kina/Chile -en svakhet) og usikkerhet hos folk flest til å skære billige politiske poeng. Parra med en klar antikommunistisk målsetting blir resultatet deres noen gan-ger at faktisk quislingaktige resolusjoner blir gjennomstemt i DNS. Dette er en skam.

M-L-bevegelsen har stolte trad-isjoner blant studentene, men denne må også føres videre. Dette må vi bruke krefter på og første skritt må være å innse en del

forts. neste side...

fakta (som mange både ser og ikke ser samtidig) og handle etter slik virkeligheten egentlig er, og ikke slik den kunne ha vært.

DNS er viktig, javel, men DNS er ikke gjæringskaret for den politiske utviklinga hos studentene. Brennpunktet for studentpolitikken har vært ført og må trolig alltid føres etter der hvor studentene er; på lesesalene, fagseminarene, kantina og studentbyene. Det er her sos.front har mobilisert på sin skamløse opportunisme og det er her slaget om studentene må føres. Dette skjønte tydeligvis Grønt Gras, sos.stud., SU osv. da de boikotta DNS et par semestre for å slikke sår, samle krefter og befeste posisjoner. At de likevel ikke vant på generalforsamlinga betyr ikke at det var de progressive studentene som vant. RF beholdt gidskjelov makta fordi sos.gras i motsetning til oss ikke har noe organisert mobiliseringsapparat, men det kan komme. Sånn sett var seieren i DNS både en seier og et tap for oss. Synes jeg.

Hvis det er slik at RF-styret i DNS binder så mye krefter på å holde det gående at det forutsätter nullaktivitet på Blindern vil det i framtida ikke være noen RF-stemmer å hente der - og RF må tilførs mer kunstig åndedrett. Det er en ond sirkel som vi er nødt til å bryte før eller seinere.

La DNS seile sin egen sjø?

Noen kamerater mener: la DNS seile sin egen sjø, send studentene opp på Blindern og la dem drive politikk der dem hører hjemme. Reine ord for penga, se virkeligheten i øya, slutt å sy puter under armene på RF. -En fristende løsning, stole på egne krefter, man må være hard i politikken osv... En slik

løsning tror jeg er farlig, farlig og veldig lettvtint. Hør her dere som mener det: Om en unge blir sjuk, kamper vi hue av ungen? Nei, vi setter alle krefter inn på å få ungen frisk. Stapper vi ungen full av piller? Nei, men vi gir nøvendige medisiner og vi finner årsaken til sjukdommen og fjerner den. RF er dessuten heller ingen hvem-som-helst-unge. For det første er RF en del av m-l-bevegelsens framtid, for det andre er det en unge som har vært en faen så bra styrke å ha i mange kamper. Enig? Da holder vi den på beina sjøl om det skjer med litt medisiner.

Oppmuntring og positiv kritikk.

Vår (vi ikke-studenter) misjon må være å lette arbeidet for RF, hjelpe NKS, sørge for at dem alltid er i flertall på viktige saker, delta aktivt i diskusjonene osv. Vår fordømte plikt er å hjelpe NKS med DNS slik at NKS får anledning til å bruke mer tid på de viktigste oppgavene sine, nemlig å stå i spissen for massearbeidet blant studentene der studentene er. Hvorfor skal vi være så egoistiske at vi vil at RF skal dra lasset aleine i DNS? Har ikke RF gang på gang stilt opp når vi trenger dem? Hva er takka dem får? Hvem ville syte og klage over RF under bryggestreiken, polstreiken, teaterstreiken, osv.? Ikke de streikende. Da bør ihvertfall også vi holde kjeft. Jeg kan ikke se noeanna enn at linja om at "nå er det siste gang jeg går i DNS" for det første vitner om en grenseløs utakknemlighet, for det andre om uforsvarlighet. Det er jo virkelig å slå beina under alle muligheter for å hjelpe RF og NKS. Å gjøre noe sånt ville være som å kaste fra seg verdifull plante. vi må ikke bare gjøre det motsatte, vi må gjøre det motsatt mye sterkere. Vi må oppmuntre, trå støttende til

og bære vår del av av ansvaret forat NKS forblir og utvikler seg som et forum i folkets tjeneste. Det er den beste (og eneste) måten vi ikke-studenter kan la NKS få muligheten til å kjempe der dem egentlig hører hjemme og der dem trengs, la dem få anledning til å ta rotta på sos.gras sitt anti-kommunistiske grups på Blindern og andre læresteder. På sikt er dette også den investeringa som må til for at vi fortsatt kan ha et AKP som er friskt og ungt. Det RF og NKS trenger nå er opp-

muntring og konstruktiv kritikk og ikke den der sjølgode og nedbrytende stilen overfor DNS og studentene som mange, og ikke minst meg sjøl, har gitt uttrykk for. Studenter er som folk flest, dem er stort sett bra og dem er våre allierte. Få det inn i hue dere som griner på nesa tre kvelder i semesteret.

Hilsen student for fem år sia

(P.S: Innlegget er forkorta pga plassmangel.)

Bli.kommisjonær for forlaget Oktober!

Oslo er det stedet i landet med en Oktoberbokhandel der salget av bøker er dårligst sett i forhold til for eks. antallet som går i Faglig Første maifronts tog. Slik har det alltid vært. Det skyldes ikke en dårlig butikk. butikken er tvert om god. Problemet er at det bare er en, og at byen er stor i utstrekning og med mye folk. Løsninga på problemet er flere kommisjonærer. Hver større bydel og hver større arbeidsplass bør ha en kommisjonær for Oktoberbøker.

HVA ER EN KOMMISJONÆR?

Han/hun er en som selger Oktoberbøker til kamerater og venner i sin nære omkrets. Bøkene blir kjøpt kontant til 15%rabatt(gjelder Oslo). De kjøpes enten hos Tronsmo eller hos Forlaget Oktober i Stockholmsgt. 6. Tronsmo er åpen fra kl. 10.00 - 17/18.00. Forlaget er åpent kl. 08.00 - 16.00 unntatt lørdag. Kommisjonærer har bytterett på bøkene.

HVORDAN BYGGE SEG OPP?

Det er to metoder.

1. Samle inn penger til et fond det

blir kjøpt bøker for som en så selger fortløpende. Nye bøker blir kjøpt for det en sjøl får inn på boksalg.

2. Tar opp forhåndsbestillinger, kjøper bøker og fortsetter slik til en pga rabatten kan bygge opp et nødvendig lager av bøker, og etter hvert kutte ut forhåndsbestillingene.

Rabatten er nettopp ment som et middel til å bygge opp eget lager. Driver kommisjonæren godt, vil rabatten også kunne gi et reint pengeverskudd. Om så vel, bør det være linje å betale inn slikt overskudd til Forlaget.

Til slutt vil vi si:

En kommisjonær behøver ikke være en som selger for tusener av kroner hver måned. Vi har kommisjonærer som enkelte måneder bare selger for en femtilapp. Men om vi fikk flere av disse små, ga det raskt noen ekstra tusen til Forlaget. Neon flere ville få lese bra og nyttige bøker, og forlaget ville få et sunnere fundament å stå på.

Hilsen kamerat i
forlaget Oktober